

[Rimstad.]

rede har vist forståelse for situationen gennem mådehold i udbyttepolitikken. Om mådehold fra den anden side har vi derimod ikke hørt et ord.

Jeg må mene, at det må være af langt større værdi gennem de egnede kilder at oplyse befolkningen om situationen og de krav, den stiller til hver enkelt, end det er at imødekomme urealistiske krav fra den part, der taler højest og forlanger mest. Det, der virkelig kan have betydning for begge parter, er jo, at beskæftigelsen sikres mest muligt. Man gør det modsatte ved at forøge omkostningerne og derigennem forringe eksportens konkurrenceevne.

Jeg tror, at vi alle i denne sal er frihandelsvenlige, men det er i dag ikke nok at ride dette som en kæphest. Den udvikling, som vi har tilsluttet os gennem de internationale organisationer, forlanger i dag de underskrevne veksler indfriet. Er det ikke vor hensigt at indfri, burde vi ikke have underskrevet. Men med dette lovforslag siger vi — ganske vist indirekte, men dog helt tydeligt — at vi ikke vil arbejde og konkurrere, men vil hænge i det internationale sikkerhedsnet, som enhver international samarbejdsinstitution må spænde ud under sig. Under hensyn til, at vi i mange år har levet i sus og dus og brugt af vore reserver, som var de udtømmelige, tror jeg ikke, at man hos vore udenlandske partnere vil finde stor forståelse for et forslag som det foreliggende, der endnu en gang udvander den danske krone og endnu en gang understreger, at vi ikke vil ofre noget af vort velvære og vor hygge.

I øvrigt skal jeg nævne, at vort parti principielt står på samme standpunkt som det, der kom til udtryk i den skrivelse, der i går lå på vort bord fra fællestillidsmanden for Burmeister & Wains arbejdere, nemlig at arbejdsgivere og arbejdere må se at klare deres egne vanskeligheder og sammen må se at finde frem til et resultat. Jeg behøver formentlig ikke at tilføje, at vort parti i øvrigt ikke er enig i resten af det, der stod i den nævnte skrivelse.

Vi mener ikke, at den tingenes tilstand, der efterhånden har udviklet sig som en art tredje løsning på spørgsmålet om tvungen voldgift eller ej, kan fortsætte. Vi vil i påkommende tilfælde være parat til at disku-

tere betimeligheden af en løsning af overenskomstproblemerne netop gennem voldgift, hvis parternes ansvarfølelse over for den øvrige del af samfundet under den fri forhandlingsret skulle vise sig for ringe. Men vi må helt tage afstand fra den patentløsning, som synes at være alle socialdemokratiske regeringers, nemlig at folketinget skal gribe ind og fungere som voldgift. Det vil i det lange løb bringe tingets anseelse i fare, så sikkert som tinget ikke har indsiget til at fordybe sig i disse ofte meget udviklede spørgsmål for at kunne nå frem til et retfærdigt og derfor rigtigt resultat.

Men indtil videre tror vi på, at de to parter er i besiddelse af den fornødne ansvarfølelse, som dog naturligvis kun kan komme til udtryk, hvis udsigterne til regeringsindgriben er så fjerne, at de første sværdslag i kampen under alle omstændigheder kan veksles. Det er under den fase, der går umiddelbart forud for dette, at jeg mener regeringen på sørgelig vis tit — og også nu — har forsømt sin oplysningspligt over for befolkningen.

Inden for industrien opererer man under stabile forhold med langtidsprognoser. Samme frugtbare idé kan regeringen jo kaste sig over og dertil f. eks. anvende sit nye økonomiske samordningsorgan. Ud fra sådanne prognoser må det til en vis grad være muligt at fortælle befolkningen, hvad der efter planen eller alternativet venter forude. Man har godt nok gjort et yderst spagfærdigt forsøg derpå denne gang, men forudsætningen for fremgangsmådens gennemførlighed er, at der i befolkningen oparbejdes tillid til disse prognoser. En sådan tillid kan ikke frembringes, hvis regeringen omgør undersøgelsesresultat for at få en anden og mere ønskelig retning at gå i end den, prognoserne angiver. Det forekommer mig, at det er det, der her er sket. I det brev fra formandskabet for det økonomiske råd til statsministeren, hvoraf vi har fået kopi her i folketinget, fremholdes der for statsministeren sådanne kendsgerninger, at de næsten får karakter af en reprimande, som kan sammenfattes sådan:

Det økonomiske forlig i sidste samling har endnu ikke medført stabilisering af økonomien. De løntillæg, som januar- og julireguleringerne giver, vil derfor lægge beslag på det meste af produktionsstigningen, som